

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CHARLES DERENNES

ΟΤΑΝ ΧΤΥΠΟΥΝ Η ΚΑΜΠΑΝΕΣ

(Διήγημα Πασχαλινό)

Όταν ήμουνα δέκα χρόνων, ή Σούζη 'Αιζή λέν ήταν δώδεκα. Δεν μπορούσα να φαντασθώ πώς όπρηξε στον κόσμο όμορφότερη κοπέλλα απ' αυτήν. 'Ακόμη και τώρα, όταν τό συλλογίζωμαι αυτό, δεν μού φαίνεται να είχα άδικο.

Είχε μαλλιά ξανθά, με χρυσαφένιες άπαγρώσεις και μάτια γαλανά ολοκάθαρα, λές και καθρεπτιζόταν μέσα τους ό ούρανός. Όταν μάζευε λουλούδια, όταν εαπλώναμε στη γλήη, δεν έχόταναι να την βλέπω και κάποτε μ' έρωτούσε με χαμόγελο:

—Γιατί με κυτάξεις;

—Γιατί μέσα στα μάτια σου βλέπω να περνάνε άγγελοι της άπαντοόσα, μά ή άπάντησίς μου δεν τίς φαίνόταν παράξενη, γιατί ήξερε πώς μέσα στις σκέψεις της τριγύριζαν συχνά άγγελοι...

Μιά Μεγάλη Πέμπτη μούχε διηγηθή μιά τόσο άλοκότη ιστορία, πού την θυμάμαι πάντα.

Γυρίζαμε από ένα περίπατο πούχαμε κάνει στα περίγωρα κι' ή Σούζη κρατούσε στα χέρια της μιά άγκαλιά από μαργαρίτες και πασαλιές. Γύρω μας ήταν χυμένο ένα άρωμα μεθυστικό και σιγά-σιγά βράδωαζε. Όταν άκουσα έξασα να ή Σούζη να μού λήη:

—Ξέρεις, χθές τό βράδυ είδα με τά μάτια μου τίς καμπάνες των έκκλησιών να ταξειδεύουν για ή Ρώμη. Τίς κρατούσαν άγγελοι στό σφερά τους και καθώς ταξέδευαν τραγουδούσαν γλυκά... Μπροστά πήγαινε ή μεγάλη καμπάνα και πίσω άκολουθόταν ή μικρότερη. 'Ανάμεσα σ' αυτές ήταν κρυμμένος ό Χριστός...

Έέλασα, μά δεν είπα τίποτα, γιατί σκέφθηκα πώς ό,τι κι' άν έλεγα, θα χαλούσα την όμορφιά των μετιών πούχαν τόσο άγνό βέλιμα και τέτοια όνειρα!

Έκεινο τό Πάσχα διάλεξα τά πιό κόκκινα αυγά και τά πιό καλοψημμένα τσουσκία και τά πήγα στην μικρή φιληνάδα μου. Στο σπίτι διασκεδάζαν όλοι μ' αυτή την άγάπη μου και μούβλεπαν πώς σαν μεγάλωνα θα μ' έπάντρευαν με ή Σούζη.

'Αλλά την παδιάστικη αυτή ιστορία μου ήλθε να ταραξή ό έρχομός ενός κομψού νέου, πούστασε από χωριά για να πέρσσει τίς γιοστές του Πάσχα. Έκεινο τό Πάσχα θυμάμαι πώς έκλαψα πολύ, γιατί για τά μάτια της Σούζης δεν όπρηχε πιά κανείς άλλος από τον κομψό νέο, με τό άυτοκρατικό παράστημα και με τους τρόπους, πού θυμίζαν παλιούς ήπότες του μεσαιώνος. Για κακή μου τύχη, τους συνάντησα μαζί στην έκκλησία και δεν χρειάστηκε πολύ να καταλάβω πώς τον θαυμασού της Σούζης για τό νέο τον συμμεριζόταν όλο τό χωριό. Τότε, για πρώτη φορά, άρχισα να νιώθω βαθεία στην ψυχή μου ένα δυνατό πόνο και άργότερα κατάλαβα πώς αυτό ήταν εκείνο πού λένε οι άνθρωποι «ζήλεια». Ζήλεια τόι δε Στελάκι—αυτό ήταν τό όνομα του κομψού νέου—και ένδομούχος άρκελούμουνα πώς σαν θα μεγάλωνα θάβαζα τά δυνατά μου να του μοιάσω.

Κένο τό Πάσχα ήταν ή πρώτη χρονιά, πού δεν ένοιωσα την καρδιά μου να πάη στον ήχο της καμ-

